

Vita`s 70 års fødselsdag.

- Søndag
- den 26 april
1998.
- I Hammel

Det er idag et vejr - et solskinsvejr
o, søde vår så er du atter nær
nu vil jeg glemme rent ,at det var vinter
nu vil jeg gå og købe hyacinter,
og bringe dem til én som jeg har kær.

Hun købte af de hvide og de blå
hun købte af de smukkeste, hun så
Det er idag et vejr! Og solen skinner!
Og om mig svæver lutter lyse minder,
dem t'ar jeg med til den, jeg tænker på.

Og de kom svævende i ring og rad.
Hun gik imellem dem og var så glad.
Det er idag et solskin uden mage!
Og jeg har solskin nok til mange dage,
og jeg må kysse hvert et lille blad.

Hun kyssede dem alle, hver især,
hun bragte dem til den, hun havde kær.
Min ven, her kommer jeg med hyacinter!
Min ven, nu glemmer vi, at det var vinter!
Det er idag et vejr, et solskinsvejr-!

Velkommen lærkelil,
jeg ved ej strengespil
så sødt og rent og jublende så vide
som disse tonedrag
de glade klokkeslag
der ringer våren ind ved vintertide

Du sværmer ikke vildt
du kredser ikke snildt
vil intet rov i dine brødres vrimmel;
du flagrer ikke om
men frejdig, frisk og from
du går den lige vej fra jord til himmel.

Ej svimler du derved
men daler trøstig ned
ned til din græstørv og din lille mage
i højhed som i fald
du følger tro dit kald
og derfor har i vel så glade dage.

Du troens rette fugl,
som bier kun til jul
og kun i årets skumring holder inde
for så med jubelsang
når rug er over vang
at varsle højt om vårens lune vinde.

Kom lær mig noder til
det håbets strengespil
som tvinger dig før gry at være vågen
lær mig som du at se
igennem mulm og sne
den pinseglans der dølger sig bag tågen.

Kom, maj du søde milde!
gør skoven atter grøn
og lad ved bæk og kilde
violen blomstre skøn.
Hvor ville jeg dog gerne,
at jeg igen den så!
Ak, kære maj! hvor gerne
igen i marken gå

Du derfor smukt dig skynde,
kom, kære maj, o kom,
at snart vi kan begynde
på marken vor springom.
Men frem for alt du mange
violer tage med
og nattegalesange,
og kukkeren tag med.

Fo` ajle di små blomster dæ` dov æ` te` i år,
o fovle de æ et-te te o sej-e
så fin o frisk o faver, som bøj e skov vi står,
dæ te har je aller før set leje
o hvor je venjer øjet hen, je ser så sære tinj,
de løver så fo`unerli her inje i mit senj!
Je mærker i år,
i Danmark æ de vår,
de løvter så fo`unerli her inje i mit senj!
Naturen æ fo`aret, ejer je ha voen blenj.

Om moeni da fløjer di fovle u me sanj,
som om de fo nattero vil takke;
så hvisker de så sælsomt i ellekrattest løv,
hver blomst, hun nikker mildt o sejer te mej: tøv
Je mærker i år,
i Danmark æ de vår,
hver blomst, hun nikker mildt o sejer te mej: tøv
Naturen æ fo`aret, ejer je ha voen døv.

O folkets lyv æ heller knap, som de plejer von,
de skyer blomst i mannen simpel hytte;
o vil I bare ventje ino et lille koen,
så bliver boni lanjets bedste støtte;
di gamle folkeviser, dæ ha lydt ve kamp o lej,
di æ som fovletoner, je ka høre på mi vej!
Je mærker i år,
i Danmark æ de vår,
di æ som fovletoner, je ka høre på mi vej!
De hele æ for`aret, ejer o a de æ mej

Du danske sommer jeg elsker dig
skønt du så ofte har sveget mig
snart kolde farver i sky og vand
snart nøgne piger ved hver en strand
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker hver gang du ler

Du er i sindet jo lunefuld
dog hjertet inderst er pure guld;
et eventyr er dit glade navn
og blomster lyser ud af din favn.
Korn, korn, korn
i drømmer gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdom jubled din lovsang ud
kun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned,
til dåb og glemsel og evighed.

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind
imens det dufted af hyld og hø
vi bad; Lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak,
Vort hjerte svulmed af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød
og tordenlatter og tordenregn
din troldom spændte fra egn til egn.
Vild, vild, vild,
er skønne sommer din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen
jeg ved du kommer dog hed igen
Ja, ja, ja,
jeg ved dit hjerte er guld endda.

Danmark nu blunder den lyse nat
bag ved din seng når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat
Vesterhavet og kattegat
synger imens det dugger
sagte som sang ved vugger

Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne
Alt hvad i dine arme lå
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

Lærker som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
henover brede agre
åbne lader med fulde læs
sejl som stryger om klint og næs
byger som går og kommer
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg som får aldrig ende
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.